

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 132/04-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. apríla 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. Z. F., bytom Z., zastúpeného advokátom JUDr. M. U., Z., vo veci porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Zvolen v konaní vedenom pod sp. zn. Cb 1142/93 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. Z. F. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. februára 2004 doručená sťažnosť Ing. Z. F. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Zvolen (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. Cb 1142/93. Na základe výzvy ústavného súdu zo 17. marca 2004 sťažnosť bola doplnená podaním doručeným ústavnému súdu 8. apríla 2004.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že 19. októbra 1993 podal okresnému súdu návrh o zaplatenie 70 194 Sk s príslušenstvom. Dňa 11. novembra 1993 okresný súd vydal platobný rozkaz pod sp. zn. 1 Rob 3375/93, proti ktorému žalovaný podal odpor.

Sťažovateľ ďalej uvádza chronologicky priebeh súdneho konania na okresnom súde, ako aj odvolacieho konania na Krajskom súde v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“), opisuje úkony všeobecných súdov v priebehu trvania súdneho sporu od roku 1993 a v závere sťažnosti poukazuje na to, že okresný súd rozsudkom z 18. júna 2003 č. k. Cb 1142/93–170 po takmer 10 rokoch od podania návrhu na začatie konania vo veci rozhodol. Proti tomuto rozsudku podal odporca odvolanie z 31. júla 2003. Termín pojednávania na krajskom súde bol určený na 27. február 2004.

V sťažnosti ďalej uvádza *«„Je síce pravdou, že žiadnu písomnosť, konkrétne označenú ako „sťažnosť na zbytočné prietahy v konaní predsedovi prvostupňového súdu v zmysle § 17 ods. 1 zákona č. 80/199 Zb. v znení neskorších predpisov“ som písomne nepodal, ale už samotný fakt, že od podania návrhu uplynulo 10 rokov a súd právoplatne vo veci nerozhodol je dostačujúci a podľa mňa aj jasne nasvedčujúci tomu, že k prietahom v konaní došlo“»*.

Podľa názoru sťažovateľa okresný súd porušil v predmetnom konaní jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. Cb 1142/93 o zaplatenie 70 194 Sk s príslušenstvom bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Zároveň sa domáha aj priznania primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 200 000 Sk.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez účasti sťažovateľa v súlade s § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťuje, či návrh spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti pravidelne skúma aj to, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (v tomto prípade okresného súdu) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Zo sťažnosti sťažovateľa, ako aj z jej príloh, ako aj skutočností zistených na všeobecných súdoch ústavný súd zistil, že sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. Cb 1142/93.

Okresný súd v namietanom konaní vo veci samej rozhodol rozsudkom 18. júna 2003. Vyhlásením rozsudku vo veci samej a jeho doručením (a úkonmi, ktoré musel okresný súd vykonať v spojitosti s podaním odvolania podľa § 209 a § 210 Občianskeho súdneho poriadku) okresný súd vykonal všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony na odstránenie právnej neistoty sťažovateľa. Ďalšie úkony alebo postupy už okresný súd nemohol vykonávať (výnimkou je postup podľa § 213 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ktorý však v tejto veci neprichádzal do úvahy), a preto bolo treba vec posudzovať so zreteľom na čl. 2 ods. 2 ústavy ako vec, v ktorej ústavná úloha okresného súdu pri odstraňovaní právnej neistoty skončila rozhodnutím vo veci samej za predpokladu, že toto rozhodnutie bude napokon konečným rozhodnutím vo veci samej aj napriek podanému odvolaniu a vykonaniu riadneho opravného konania.

Rozsudok okresného súdu z 18. júna 2003 bol krajským súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 43 Cob 362/03 16. apríla 2004 v celom rozsahu potvrdený. Rozhodnutím krajského súdu došlo k právoplatnému skončeniu veci bez toho, aby sa vec akýmkoľvek zákonom dovoleným spôsobom dostala späť na okresný súd.

Z uvedeného vyplýva, že okresný súd v čase podania sťažnosti ústavnému súdu už nemohol žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh konania, prípadne prieťahy v ňom a napokon ani postup krajského súdu. Tento stav veci viedol ústavný súd k záveru, že sťažnosť podaná proti okresnému súdu je zjavne neopodstatnená.

Z týchto dôvodov bolo potrebné sťažnosť po jej predbežnom prerokovaní odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. apríla 2004